

ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

«Απὸ τὸν δεύτερον τόμον τῶν
«Γαλλικῶν στάσεων» τοῦ Γάλλου συγ-
γραφέως Ἑρρίκου Μπατάγ ἀποσπώ-
μεν τὰ κάτωθι χαρακτηριστικὰ τῆς
γυναικείας ψυχολογίας.

ΑΝΤΙΘΕΤΩΣ πρὸς τὸν ἄνδρα ὅστις δὲν δύνα-
ται μὴ ἀφοσιωθῆναι τελείως εἰς μίαν ἰδέαν εὐρισκομέ-
νην ἔκτος τοῦ προορισμοῦ του καὶ τῆς ἀτομικῆς
εὐδαιμονίας του, καὶ ὅστις δύναται νὰ παραμείνῃ
κάλλιστα πιστὸς μετὰ πάσαν ἐπιτέλεσιν, αἱ γυ-
ναῖκες εἶνε στιγμιαῖαι ἡρώιδες. Ὑψοῦνται μέχρι
τῆς ἀκροτέρας αὐταπαρνήσεως ἀλλὰ δὲν ἀποτε-
λαῶσιν εἰμὴ ἡρώιδας συνήθεις, ἐχούσας ὡς κίνη-
τρον τὸ πάθος καὶ τὸ καθαρὸν ἔνστικτον. Ὅταν
τὸ πάθος τὸ ὁποῖον τὰς κάμνει καὶ ἐνεργῶσιν ἀπο-
θνήσκουσι, ἐπανατίπτουσιν εἰς τὸν μέσον βαθμὸν τοῦ
θερμομέτρου τῆς ζωῆς, ἐνίοτε μάλιστα μετὰ μεγα-
λειτέρας ἀντιθέσεως ἐν τῇ στάσει των.

★

Ἡ γυνὴ εἶνε ὃν ἀνεξάρτητον καὶ ἐλεύθερον
ὅπως ὁ ἄνθρωπος καὶ ὑπόκειται εἰς φυσικοὺς νόμους
τοὺς ὁποίους οὐδεὶς πολιτισμὸς κατέλυσε ἀκόμη
καὶ οὐδέποτε θὰ καταλύσῃ. Εἶνε ἐναλλαγὴ κα-
θηκόντων ἐντελὴς ἀντιθέτων ἀπ' ἀλλήλων. Ἡ
κοινωνία κατάρθρωσε σχεδὸν νὰ συνδυάσῃ ὅλα
τὰ καθήκοντα ταῦτα δι' ὀρισμένων καὶ τηρουμέ-
νων ἐποχῶν γάμου καὶ ἐξελίξεως... Ὅλα ταῦτα
βαίνουνσιν οὕτω καλῶς... καὶ ὅπως ὅπως...

Ἄλλ' ἐὰν ἐν τῇ ἐξελίξει ταύτῃ συμβῇ κανὲν
ἀπλοῦν λάθος ἡμερομηνίας ἢ στροφῆς τότε τὸ
εἰρηνικὸν οἰκοδόμημα καταρρέει. Καὶ τότε ἐπέρ-
χεται πληθώρα δραμάτων, λανθάνοντα ἔνστικτα,
πένθη καὶ ἀνεπανόρθωτοι ἀλήθειαι ἐπακολου-
θοῦσιν.

Ἡ εὐτυχὴς φωλεὰ ἐν τῇ ὁποίᾳ τὸ ζεῦγος συ-
νέξῃ συντρίβεται καὶ τρομακτικαὶ διαφωνίαι
ἀκούονται ἐπιμόνως καὶ τὰ δύο φύλα δὲν συναν-
τῶνται εἰ μὴ ἐπὶ μίαν στιγμὴν κατὰ τὸν πρῶτον
κλαυθμηρισμὸν τοῦ τέκνου, τὸ ὁποῖον ἐκβάλλει
τὴν κραυγὴν τῆς ζωῆς καὶ τῆς διαιωνίσεως.

★

Αἱ γυναῖκες δὲν πιστεύουσιν εἰς τὴν σπουδαί-
τητα τῶν λέξεων καὶ τῶν λόγων, ὅπερ εἶνε ἀντί-
θετον πρὸς τὰς συνηθείας τῶν ἀνδρῶν. Ἴσως αὐ-
ταὶ ἔχουσιν δίκαιον!

Δοκιμάσετε νὰ πείσητε τὸν κύνα σας, δι' ὅσων
λόγων καὶ δι' ὅσων κραυγῶν θέλετε, ὅτι δὲν τὸν
ἀγαπᾶτε, σὰς παρατηρεῖ καὶ δὲν σὰς πιστεύει.

★

Αἱ γυναῖκες ζωγράφοι χάνουσι τὴν χάριν, τὴν
ὁποίαν ἐκφράζουσιν. Αἱ γυναῖκες τῶν γραμμάτων
τὴν λογικὴν τὴν ὁποῖον χειρίζονται, αἱ ἡθοποιοὶ
τὴν εἰλικρίνειαν, τὴν ὁποίαν διερμηνεύουσιν ἀπὸ
τῆς σκηνῆς. Ὑπάρχει εἰς ὅλα ταῦτα κάποια ἐκ-
δίκησις τῆς φύσεως.

★

Τὴν πρωίαν εὐχαρίστως περιφρονοῦμεν τὴν
γυναῖκα, τὸ ἀπόγευμα τὴν λυπούμεθα καὶ τὴν
ἐσπέραν τὴν λατρεύομεν.

★

Ἡ εἰλικρίνεια εἶνε ὁ ὑπερκριτικώτερος τρόπος
διὰ νὰ εἶνε τις ἀσφαλὴς κακοθελητής.

★

Μία γυναῖκα μοῦ εἶπεν: Εἶμεθα πάντοτε θύ-
ματα τῆς φαντασίας μας καὶ τοῦ ἐπαγγέλματός
μας, ὅπερ εἶνε ὁ ἔρως...

Ο ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΤΥΠΟΣ

ΞΕΔΟΘΗ ἐσχάτως ἐν λίαν
ἐνδιαφέρον καὶ περιέργον βι-
βλίον «Ἡ ἱστορία τῆς ἐφη-
μερίδος», γραμμένον ἀπὸ ἑνὸς
ἀνθρώπου ὁ ὁποῖος διήνυσεν
ὅλην τὴν ζωὴν του εἰς τὴν
δημοσιογραφίαν, τὸν ἴταλον

Παγκουάλε Παρίζι. Εἶνε λίαν ἐνδιαφέρον βιβλίον, μέγα
εἰς τὰς τριακοσίας περίπου σελίδας τοῦ ὁποῖου περὶ
ὧς ἐν κινηματογράφῳ ὁλόκληρος ἡ γένεσις καὶ ἡ ζωὴ
τῆς ἐφημερίδος, τοῦ πολυτιμοῦ τούτου ὀργάνου διὰ τὴν
κοινωνίαν. Παραλαμβάνομεν τὰ πλέον ἀξιοπερίεργα.

Εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην λ. χ. ἐδημοσιεύθη ἐπὶ τινα
χρόνον μία μυστηριώδης ἐφημερίς. Ἦτο ἡ ἐφημερίς
τῶν κλεπτῶν καὶ δὲν ἤσχολεῖτο διὰ τίποτε ἄλλο παρά
μόνον ἀποκλειστικῶς περὶ κλοπῶν, συλλήψεων, λω-
ποδυσίων καὶ τῶν σχετικῶν εὐγενῶν ἔργων.

Μίαν κακὴν ἡμέραν ὅμως ἡ ἀστυνομία τῆς Νέας Ὑόρ-
κης συνέλαβεν ὁλόκληρον τὸ προσωπικὸν τῆς ἐφημερίδος
αὐτῆς. Καὶ συνεπῶς ἡ ἐφημερίς δὲν εἶδε πλέον τὸ φῶς.

Ἐπὶ μακρὸν χρονικὸν διάστημα ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν
Βαρκελώνην μία μικροσκοπικὴ ἐφημερίς τιτλοφορου-
μένη «Ἡ Τσὶν-Τσὶν», ἡ ὁποία ἐτυπώοντο ἐπάνω
εἰς σιγαρόχαρτον. Ἐχόσκειτο μόνον μίαν πεντάραν
καὶ ἀπαιτεῖτο ἀπὸ ἐξήκοντα ὀcho σελίδας σιγαρόχαρ-
του. Καὶ τοιοῦτοτρόπως ὁ ἀγοραστὴς ἀφοῦ ἐδιάβαζε

τὴν ἐφημερίδα εἶχε κατόπιν εἰς τὴν διάθεσίν του ἐξήκοντα δύο φύλλα σιγαρογράφου διὰ κάπνισμα.

Εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην ἐπίσης ἐξήσεν ἐπὶ βραχὺ ὅμως χρονικὸν διάστημα μία περίεργος ἐφημερίς, ἡ ὁποία ἐτυπώοντο ἐπὶ ὑφάσματος.

Ὅταν ὁ ἀγοραστής εἶχεν ἀναγνώσῃ πλέον τὴν ἐφημερίδα, τὴν ἐβαλὼν εἰς τὴν μπουγάδα καὶ ἡ πλύστρα τοῦ ἐπέστρεψεν ἐν ὥραϊον λεπτὸν μανδύλι.

Εἰς τὸ Παρίσι δημοσιεύθη ἡ «Μεγάλη Ἐφημερίς» διακαίολογούσα τελείως τὸν πομπώδη τίτλον, λόγῳ τῶν διαστάσεών της, διότι εἶχε μήκος ἐνὸς μέτρου καὶ εἴκοσι πέντε ἑκατοστίων, ὅλος δὲ ἐνὸς περίπου μέτρου. Ἡ ἐφημερίς αὕτη ἐτυπώοντο ἐπὶ λευκοῦ ὑφάσματος εἰς τρόπον ὥστε μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν ἠδύνατο νὰ χρησιμοποιηθῇ καὶ ὡς τραπέζομανδύλιον ἢ πετσέτα.

Εἰς τὸ Παρίσι προσέτι δι' ἐν χρονικὸν διάστημα ἐνὸς ἔτους σχεδὸν ἐξεδόθησαν ὁ «Ταχυδρόμος τῶν Λουομένων» καὶ ἡ «Ναϊά», τυπωμέναι ἐπάνω εἰς ἀδιάβροχον χαρτὶ ἢ κηρόπανον, εἰς τρόπον ὥστε νὰ καθίσταται δυνατὴ ἡ ἀνάγνωσις τούτων διαρκούντος τοῦ λουτροῦ.

Εἰς τὴν Βαλτιμόρην εἰς μανεστροποιοὺς ἔσχε τὴν ἰδέαν νὰ φαιμπιχάρῃ μίαν ἐφημερίδα... τρωγμένην.

Ἡ ἐφημερίς αὕτη ἀπετελεῖτο ἀπὸ ἐν λεπτὸν φύλλον πάστας γλυκείας, εἰς τὸ ὁποῖον με σοκολάταν ἦσαν τυπωμένα τὰ νέα τῆς ἡμέρας.

Εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην δημοσιεύεται ἐτησίως μία ἐφημερίς τιτολορορούμενη «Ἰλλουμινάντεν Κατρούπλ Κονστελάονον». Ἡ ἡμέρα τῆς ἐκδόσεως τῆς ἐφημερίδος ταύτης συμπίπτει με τὴν ἐπέτειον ἐορτὴν τῆς Ἀμερικανικῆς ἀνεξαρτησίας.

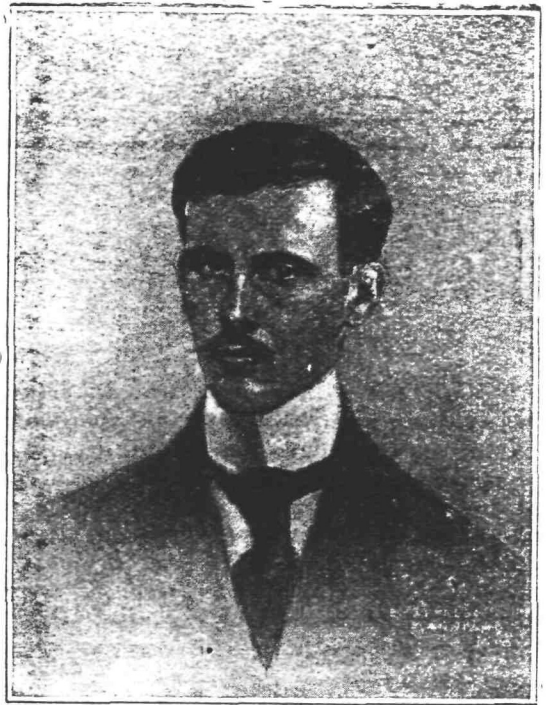
Εἶνε ἡ μεγαλύτερα ἐφημερίς τοῦ κόσμου κατὰ τὸ σχῆμα. Ἀποτελεῖται ἀπὸ ὀκτὼ σελίδας διαιρουμένας εἰς δεκατρεῖς στήλας ὕψους 48 δακτύλων.

Ὁ πρῶτος ἀριθμὸς ὁ ὁποῖος σώζεται εἰς τὸ μουσεῖον τοῦ Ἀκυσγράνου εἶνε ἀπὸ χαρτὶ τόσον δυνατὸν, ὥστε ζυγίζει ἑκατὸν πενήντα κοιλόγραμμα διὰ νὰ τὴν συντάξουν. συνθέσουν καὶ τυπώσουν εἰς εἴκοσι πέντε χιλιάδας ἀντιτύπων, ἐχρειάσθησαν τεσσαράκοντα ἄτομα καὶ τρεῖς μῆνες συνεχοῦς καὶ κοπιώδους ἐργασίας.

Εἰς ἀντίθεσιν τοῦ κολοσσοῦ τούτου ἔρχεται ἡ ἐφημερίς «Τηλέγραφος» δημοσιευομένη ἐβδομαδιαίως εἰς τὴν Γουαδαλάζαν καὶ ἡ ὁποία εἶνε διακοσιᾶκις μικροτέρα ἀπὸ τὴν ἀνωτέρω ἐτησίαν ἐφημερίδα τῆς Νέας Ὑόρκης.

Καὶ ἐπονται αἱ ἐφημερίδες αἱ ὁποῖαι τυπώνονται ἐπὶ τῶν ταξειδευσόντων ὑπερωκεανίων ἀτμοπλοίων, ἐπὶ τῶν ἐπὶ πρὸς σιδηροδρομικῶν τραίνων, αἱ τηλεφωνικαὶ ἐφημερίδες. Εἰς τὴν Ρώμην ἀκόμη ὑφίσταται μία τηλεφωνικὴ ἐφημερίς, καὶ εἰς ἄλλα μέρη τῆς Ἰταλίας καὶ τῆς Εὐρώπης ἀκόμη. Ἀλλὰ σταματῶ ἐδῶ, διότι τὸ ἄρθρον μου λαμβάνει διαστάσεις μὴ ἐπιτρεπομένας.

Ο ΡΩΜΑΙΟΣ

Προσωπογραφία Μ. Σιγούρου, ὑπὸ Ε. Ἰωαννίδου

ΣΥΜΒΟΛΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Εἶδα μὴν ὥρα μυστικὴ τὸ ἄπειρον νὰ σχίζων
μὲ τὰ φτερά τ' ἀκούραστα οὐρανοδόχοι ἀητοί,
καὶ σκίφτοντας χάμω στὴ γῆ τὰ μάτια μου ἀντικρίζουν
δύο λοβόλονθα τοῦ ἀνθίξαντος στοῦ κάμπου τὴν πηγὴ.

Ἀπὸ κογχίλια εἴρηκα μὴ μέρη στὸ ἀκρογιάλι
ὅπου τὸ φῶς τὸ πρωῒνὸ τὰ χαίτρεν ἀπαῖα.
Καιροὶ περᾶσαν κ' ἔγνων στὴ σκέπη ἀγᾶν-γάτα,
τὰ δνὸ λοβόλονθα μὴ γνηζή, πόθοι τὰ δνὸ φτερά

Καὶ τώρα ὁ νοῦς ἀκούραστος σχίζει, περᾶ καὶ τρέχει
τὸν κάμπο καὶ τὸν οὐρανὸ καὶ φτάνει στ' ἀκρογιάλι
ὅπου τὴ μαύρη τοῦτη γῆ τὸ κῆμα αἰώνια βρέχει
καὶ δνὸ κογχίλι ἀναζητᾷ σὲ θάλασσα μεγάλη.

ΜΑΡΙΝΟΣ ΣΙΓΟΥΡΟΣ

Ζωγράφος.—Σήμερον εἶχα τρεῖς παραγγελίες γιὰ τρία πορτραῖτα.

Ἡ φίλη του.—Νά, βλέπεις, οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶνε τόσο κακοί, ὅπως τοῖς ζωγραφίζεις!

Γραμματοκομιστής.—Ἔχω ἓνα γράμμα γιὰ τὸν κί-
ριόν σου.

Ἡ γυνὴ.—Φέροτο ἐδῶ!

—Ἀλλὰ γράφει νὰ τὸ δώσω ἰδιοχείρως!

—Φέροτο ἐδῶ ὁ κύριός μου εἶπε χίλιες φορές τώρα,
ὅτι εἶμαι τὸ δεξιὸν του χέρι!

Γεροντοκόρη.— Ἀχ, ἰατρέ, διαρκῶς μοῦ φαίνεται
ὥσῳ νὰ καταδιώκωμαι ἀπὸ κάποιον ἄνδρα. Τὶ με
συμβουλεύετε νὰ κάμω;

Ἱατρός.—Νὰ κνττάξετε διαρκῶς εἰς τὸν καθρέπτην.

Ὁ σχολαστικὸς.

Ξενοδόχος (πρὸς πελάτην ζητοῦντα κατὰ κάτω ἀπὸ
τὸ τραπέζι.) Γιατὶ ἀνάβετε ἓνα σπρίτο κατόπιν τοῦ ἄλ-
λων, κύριε καθηγητά... Σὰς ἔφεο τίποτε;

—Ναί... ἓνα σπρίτο!